

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **M. D.**, zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2018, č. j. KUJI 26789/2018, sp. zn. OOSČ 141/2018 OOSC/41, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 11. 2019, č. j. 33 A 28/2018-30,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před správními orgány

[1] Městský úřad Žďár nad Sázavou rozhodnutím ze dne 11. 1. 2018 shledal žalobce vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), kterých se dopustil z nedbalosti porušením § 18 odst. 4 a § 6 odst. 7 písm. a) v návaznosti na § 118 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Tyto přestupky spáchal tím, že dne 1. 9. 2017 v 14:45 hod. na pozemní komunikaci silnice II. třídy č. 353 ul. Vysoká v obci Žďár nad Sázavou (u č. p. 827/44, ve směru jízdy od ul. Wonkova na obec Vysoké) řídil motorové vozidlo tov. zn. Ford S-Max, RZ: X, přičemž silniční radarový rychloměr RAMER 10 C zaznamenal u výše uvedeného motorového vozidla rychlost 64 km/h. Rychlost jízdy byla příslušníky policie naměřena v úseku, kde je dovolena maximální rychlost 50 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla jako nejnižší skutečná rychlost

naměřena rychlost jízdy 61 km/h, čímž došlo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci nejméně o 11 km/h. Následnou kontrolou bylo zjištěno, že žalobce řídil motorové vozidlo, ačkoliv měl neplatný řidičský průkaz, neboť jeho platnost uplynula dne 30. 7. 2017. Za spáchání uvedených přestupků správní orgán prvního stupně uložil žalobci pokutu ve výši 2.000 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce blanketní (neodůvodněné) odvolání, které doplnil až po vydání v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

II. Posouzení věci krajským soudem

[3] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou, kterou Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[4] Krajský soud nepřisvědčil žalobci, že by správní orgány při zjišťování skutkového stavu vycházely pouze z úředního záznamu či oznámení přestupku. Ve správním spise se nachází dva záznamy o přestupku, včetně fotodokumentace, ze které lze registrační značku vozidla bez obtíží rozpoznat, a výpis z evidence řidičů, ze kterého je zřejmé, že doba platnosti řidičského průkazu žalobce skončila dne 30. 7. 2017, tedy více než měsíc před dnem provedení silniční kontroly (1. 9. 2017). O vystavení nového řidičského průkazu si žalobce požádal až dne 4. 9. 2017. Námitku, že nebylo zjištěno, zda žalobce u sebe měl řidičský průkaz vydaný jiným státem, popř. listinu, která platnost českého řidičského průkazu dočasně nahrazuje, krajský soud označil jako spekulativní, neboť byla uplatněna až v žalobě a nebyla žalobcem nijak doložena. Obdobně námitku, že žalobce nebyl v době měření rychlosti řidičem vozidla, krajský soud posoudil jako účelovou. Žalobce byl při silniční kontrole policisty ztotožněn, do oznámení přestupku se odmítl vyjádřit, nezúčastnil se ústního jednání a odvolání doplnil až po vydání napadeného rozhodnutí, přičemž v něm záměnu řidiče vůbec nenamítal.

[5] Krajský soud se neztotožnil ani s názorem žalobce, že splnil povinnost řidiče podle § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť u sebe měl za jízdy řidičský průkaz (byť neplatný). Podle krajského soudu je nutné zohlednit účel dané právní úpravy, kterým je zajistit, aby bylo možné v silničním provozu bezprostředně ověřit, zda je řidič vozidla držitelem řidičského oprávnění či nikoliv. Řidičský průkaz, jehož doba platnosti již uplynula, nemůže nadále sloužit jako osvědčení správnosti informací, které jsou v něm uvedeny. V tomto kontextu krajský soud upozornil, že v důsledku rekodifikace přestupkového práva byla zrušena skutková podstata obsažená v § 23 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017, postihující jednání řidiče, který při kontrole předložil neplatný doklad. Správní orgány tedy správně podřadily jednání žalobce pod tzv. zbytkovou skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, která může být naplněna jak porušením povinnosti mít u sebe řidičský průkaz, tak porušením povinnosti předložit ho na výzvu policisty ke kontrole.

III. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem a vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisu [§ 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)].

[7] Stěžovatel tvrdí, že ve správním spise se nenachází dva záznamy o přestupku, tedy ani dvě fotografie z místa měření. Stěžovatel byl nahlížen do spisu a nacházela se v něm toliko jedna fotografie z rychloměru, a to v kvalitě, ve které nebyla čitelná. V úředním záznamu o nahlížení do spisu je uvedeno, že stěžovateli byla předána kopie spisu, která obsahovala oznámení přestupku na č. l. 1-8. Na těchto osmi listech se druhý záznam o přestupku nenachází, z čehož stěžovatel dovozuje, že ve správním spise byl založen toliko jednou a druhý záznam byl správním orgánem do spisu doplněn nejspíš až v momentě předložení spisu krajskému soudu. Na žádné z listin správního spisu rovněž není obsaženo číslo listu spisu a jedná se o „spisový chaos“.

[8] Podle stěžovatele nebyl prokázán přestupek spočívající v předložení neplatného řidičského průkazu. Z výpisu z evidence sice plyne, že řidičský průkaz stěžovatele expiroval, to však neznamená, že stěžovatel nemohl policistům předložit řidičský průkaz vydaný jakýmkoliv jiným z 206 států světa. Nadto podle stěžovatele je podstatné, že jeho jednání bylo kvalifikováno jako porušení povinnosti mít při řízení vozidla u sebe řidičský průkaz, nicméně nebylo prokázáno, že by stěžovatel řidičský průkaz neměl. Naopak stěžovatel jej u sebe měl a policistům ho předložil (pouze byl neplatný). Zákon o silničním provozu v této souvislosti nedoznal žádných změn. Změn doznal toliko zákon o přestupcích, jehož skutková podstata obsažená dříve v § 23 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, nebyla do nového zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, transformována. To však neznamená, že je najednou možné trestat stejné jednání jako jiný přestupek dle jiného zákona (který nedoznal změny), ale došlo k dekriminalizaci daného jednání.

[9] V neposlední řadě stěžovatel namítá, že správní orgán neprokázal subjekt přestupku, neboť z ničeho se nepodává, že by stěžovatel byl řidičem vozidla i v době, kdy vozidlo bylo změřeno. Místo zastavení se nacházelo zcela jinde než místo měření. Správní orgán na dokazování rezignoval a jednoduše „zkusil“ uznat vinným z přestupku stěžovatele jako osobu, která byla řidičem v době, kdy vozidlo bylo zastaveno.

[10] Ve zbývající části kasační stížnosti stěžovatel a jeho zástupce vyjadřují nesouhlas „s vyřešením svých osobních údajů na celosvětovou komunikační síť internet“, zejména se zveřejněním neanonymizovaných soudních rozhodnutí na webových stránkách Nejvyššího správního soudu, a to z důvodu ochrany práva na soukromí a práva na osobní a profesní čest advokáta stěžovatele.

[11] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil v tom smyslu, že se ztotožňuje s argumentací krajského soudu a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Kasační stížnost je včasná, podaná osobou oprávněnou a přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud předesílá, že stěžovatel ve své kasační stížnosti toliko rozvíjí v žalobě uplatněné námitky, které krajský soud zcela řádně a přesvědčivě odůvodnil. Kasační soud se s posouzením krajského soudu ztotožňuje.

[15] Tvrzení stěžovatele, že správní spis původně neobsahoval dva záznamy o přestupku, tedy i dvě fotografie z místa měření, není věrohodné. Záznamy o přestupku jsou uvedeny na č. l. 5 a 20 správního spisu. První ze záznamů (na č. l. 5) byl podle data uvedeného na tomto dokumentu vytištěn dne 4. 9. 2017, druhý záznam (na č. l. 20) byl vytištěn dne 2. 11. 2017. Jak konstatoval již krajský soud, na obou záznamech a v nich uvedených fotografiích z měření je registrační značka vozu plně čitelná. Na této skutečnosti nemění nic ani to, že fotografie na č. l. 5 správního spisu je skutečně poněkud horší kvality, než fotografie na č. l. 20. Pochybnosti o registrační značce vozu však nevyvolává ani jedna z nich.

[16] Z úředního záznamu ze dne 20. 12. 2017 o nahlížení do spisu, který se nachází na č. l. 36 správního spisu, vyplývá, že zástupci stěžovatele byla při nahlížení předána „kopie části spisu“. Z výčtu konkrétních částí, které byly zástupci žalobce předány, je pak zřejmé, že zástupce obdržel jak záznam o přestupku na č. l. 5 správního spisu, a to v rámci „oznámení o přestupku č. j. KRPJ-8879/PŘ-2017-161406 (str. 1-8)“, tak i záznam o přestupku na č. l. 20, který je ve výčtu předaných částí uveden samostatně jako „záznam o přestupku“. Výčet předaných částí spisu přitom odpovídá pořadí dokumentů založených ve správním spisu, Nejvyšší správní soud proto nemá pochybnost o tom, že druhý záznam o přestupku s příslušnou fotografií se ve správním spise nacházel již v době, kdy do něj zástupce stěžovatele dne 20. 12. 2017 nahlížel (ostatně vyplývá to i z údaje o datu vytištění tohoto záznamu, k němuž došlo dne 2. 11. 2017).

[17] Správní spis je zcela řádně veden a číslován, nejedná se o žádný „spisový chaos“, jak tvrdí stěžovatel. Skutečnost, zda byl správní spis číslován v době nahlížení do spisu, soud již není schopen ověřit, nicméně podstatné je, že obsah spisu žádné pochybnosti o průběhu dokazování a zjištěných skutkových okolnostech nevyvolává (a to nezávisle na tom, zda správní spis byl v době nahlížení číslován nebo nikoliv). Stěžovatel ostatně na podporu svých tvrzení žádné relevantní důkazy v předchozích řízeních ani nyní nepředložil. Pokud jde o kopii fotografie vozidla z místa měření, kterou stěžovatel vtělil do obsahu kasační stížnosti, jedná se skutečně o nekvalitní kopii fotografie z měření, která navíc stěží může vyvrátit skutečnost, že registrační značka vozidla na fotodokumentaci obsažené na č. l. 5 a 20 správního spisu je skutečně plně čitelná.

[18] Rovněž námitka, že nebyl prokázán subjekt přestupku, není důvodná. Tvrzení stěžovatele, že vozidlo řídil někdo jiný, než koho policie při zastavení ve vozidle zastihla, není věrohodné. Jak poukázal již krajský soud, je stěží uvěřitelné, že by stěžovatel tuto skutečnost nenamítal již v době samotné kontroly policií po zastavení vozidla. Stěžovatel tuto skutečnost nenamítal ani v řízení před správním orgánem, včetně opožděně doplněného odvolání. Žádné důkazy v tomto směru stěžovatel nepředložil ani v řízení před krajským soudem.

[19] Stejně tak je nedůvodná i námitka o tom, že stěžovatel mohl být držitelem řidičského průkazu vydaného jakýmkoli jiným z 206 států světa. Pokud tomu tak skutečně bylo, stěžovatel měl toto řidičské oprávnění doložit. V opačném případě nelze správním orgánům vytýkat, že vycházely z české evidence řidičů, ze které plyne, že platnost řidičského průkazu stěžovatele uplynula dne 30. 7. 2017 a nový řidičský průkaz byl stěžovateli vydán až dne 4. 9. 2017. Nadto při kontrole vozidla zjevně nic bez dalšího nenasvědčovalo tomu, že by se v případě stěžovatele jednalo o „světoběžníka“, který by takovým cizím řidičským oprávněním disponoval (jedná se o českého státního příslušníka, vozidlo má českou registrační značku atd.).

[20] V neposlední řadě stěžovatel namítá, že jeho jednání bylo kvalifikováno jako porušení povinnosti mít při řízení vozidla u sebe řidičský průkaz, nicméně nebylo prokázáno, že by stěžovatel řidičský průkaz neměl. Naopak stěžovatel jej u sebe měl a policistům ho předložil (pouze byl neplatný). Stěžovatel v této souvislosti poukazuje na rekodifikaci přestupkového

práva, která odstranila skutkovou podstatu dříve uvedenou v § 23 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích, z čehož stěžovatel dovozuje, že nově došlo k dekriminalizaci tohoto jednání.

[21] Dřívější právní úprava, účinná do 30. 6. 2017, obsahovala v § 23 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, skutkovou podstatu, podle které se přestupku dopustí ten, kdo *jako řidič vozidla při kontrole není držitelem dokladů, předložil neplatný doklad nebo nepředložil doklady požadované zvláštním právním předpisem, nevede stanoveným způsobem záznam o době řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku, záznam o provozu vozidla nebo nedodrжуje stanovené doby řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku, nepředložil záznam o době řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku nebo záznam o provozu vozidla požadovaných zvláštním právním předpisem* (podtržení přidáno).

[22] Stěžovatel byl v projednávané věci shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, který obsahuje tzv. zbytkovou skutkovou podstatu, podle níž se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích *jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona*. Jedná se tedy o nesplnění nebo porušení povinností stanovených v hlavě II zákona o silničním provozu. V projednávané věci byl stěžovatel konkrétně shledán vinným z porušení § 6 odst. 7 písm. a) v návaznosti na § 118 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu.

[23] Podle § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu *[Řidič motorového vozidla musí mít při řízení u sebe řidičský průkaz*.

[24] Pro úplnost soud uvádí, že v § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu je upravena samostatná skutková podstata, která míří na povinnost předložit příslušný doklad na výzvu ke kontrole: *[Řidič motorového vozidla je povinen předložit doklady podle odstavce 7 na výzvu policisty, vojenského policisty, strážníka obecní policie ve stejnojmenné nebo celníka ve stejnojmenné ke kontrole*. Toto ustanovení bylo do zákona o silničním provozu včleněno již novelou č. 48/2016 Sb., kterou se s účinností od 20. 2. 2016 (tj. ještě před rekodifikací přestupkového práva) měnily právní předpisy související s provozem na pozemních komunikacích. Smyslem § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu bylo podle důvodové zprávy k zákonu č. 48/2016 Sb. odstranit nedůvodné rozdíly v postavení policisty, strážníka obecní policie a celníka při kontrole bezpečnosti silničního provozu ve vztahu ke kontrolovaným dokladům. Použití tohoto ustanovení však v projednávané věci není na místě, neboť je nesporné, že stěžovatel na výzvu policistů sice řidičský průkaz ke kontrole předložil, ovšem pouze neplatný.

[25] Podle § 118 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu *[Řidičský průkaz nebo mezinárodní řidičský průkaz je neplatný, jestliže uplynula doba jeho platnosti*.

[26] V důsledku rekodifikace přestupkového práva, tj. nabytím účinnosti zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, dne 1. 7. 2017, sice došlo ke zrušení skutkové podstaty přestupku dříve upraveného v § 23 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích, nicméně nic to nemění na skutečnosti, že povinnost řidiče motorového vozidla mít u sebe řidičský průkaz stanovená v § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu zůstala, a to ve zcela nezměněném znění jako před rekodifikací přestupkového práva. Nelze tak souhlasit s názorem stěžovatele, že v důsledku přijetí nové právní úpravy přestupkového práva došlo k dekriminalizaci tohoto jednání. Důsledkem přijetí nového přestupkového zákona (č. 250/2016 Sb.) je toliko nemožnost aplikovat § 23 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích. V případě nesplnění povinnosti řidiče motorového vozidla mít u sebe řidičský průkaz je tak třeba ode dne 1. 7. 2017 aplikovat tzv. zbytkovou skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k)

zákona o silničním provozu, neboť v případě § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu se jedná o povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.

[27] Jak správně dovodil krajský soud, při použití § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu je nutné zohlednit účel dané právní úpravy, kterým je zajistit, aby bylo možné v silničním provozu bezprostředně ověřit, zda je řidič vozidla držitelem řidičského oprávnění či nikoliv. Nelze tak souhlasit se stěžovatelem, že splnil povinnost řidiče mít u sebe řidičský průkaz podle § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť měl u sebe řidičský průkaz, byť pouze neplatný. Jak výstižně uvedl již krajský soud, z podstaty věci nelze považovat za dostačující, pakliže má řidič u sebe řidičský průkaz, který je podle § 118 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu neplatný, neboť doba jeho platnosti uplynula. Nemůže totiž nadále složit jako osvědčení správnosti informací, které jsou v něm uvedeny (k tomu srov. Bušta, P., Kněžínek, J. *Zákon o silničním provozu. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2016, § 6). Jinými slovy řečeno, pouze platný řidičský průkaz je veřejnou listinou osvědčující řidičské oprávnění v uvedeném rozsahu. Výpisem z evidence řidiče založeného ve správním spisu pak bylo zcela jednoznačně prokázáno, že k datu provedení silniční kontroly dne 1. 9. 2017 stěžovatel nedisponoval platným řidičským průkazem a ke kontrole předložil neplatný řidičský průkaz s platností do dne 30. 7. 2017.

[28] Závěrem Nejvyšší správní soud nad rámec věci podotýká, že z obsahu a rozsahu kasační stížnosti je zřejmé, že těžiště aktivity profesionálního zástupce stěžovatele bylo zřetelně jinde, než poskytovat právní pomoc stěžovateli v jeho přestupkové věci. Doplněná kasační stížnost čítá 17 stran, z toho 5,5 stran se věnuje kasačním námitkám a zbývajících 11,5 stran žádosti o nezveřejnění osobních údajů na webových stránkách Nejvyššího správního soudu. Ačkoliv je tato žádost formulována jak jménem stěžovatele (v souvislosti s anonymizací stěžovatele v soudním rozhodnutí pomocí iniciál jeho jména a příjmení), tak i jeho zástupce (jména a příjmení advokátů, kteří zastupují účastníky řízení, Nejvyšší správní soud v rozhodnutích uveřejňovaných na webových stránkách soudu neanonymizuje), odůvodnění žádosti se prakticky výlučně věnuje otázce anonymizace jména a příjmení zástupce stěžovatele. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že kasační stížnost slouží k formulaci kasačních námitek stěžovatele proti rozhodnutí krajského soudu, avšak neměla by být prostředkem pro řešení právních sporů advokáta stěžovatele.

[29] K nesouhlasu se zveřejněním osobních údajů na internetu soud uvádí, že nejde o kasační námitku, což ostatně sám stěžovatel, resp. jeho zástupce v kasační stížnosti výslovně uvádí. Lze jen uvést, že způsob, jakým soud standardně zveřejňuje anonymizované verze rozhodnutí na svých webových stránkách, neporušuje právo na ochranu osobních údajů či soukromí stěžovatele ani advokáta Mgr. Václava Voříška. Jak již soud mnohokrát uvedl, pokud se advokát „*cítí být poškozen, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení*“ (viz usnesení NSS ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017-161, obdobně srov. rozsudky NSS ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 383/2017-46, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 As 321/2017-38, ze dne 5. 3. 2020, č. j. 1 As 36/2019-34, a další). Soud dodává, že obdobná argumentace byla v jiném řízení již předložena předsedovi Nejvyššího správního soudu (viz řízení vedené pod sp. zn. 7 As 140/2019, ve kterém zastupoval účastníka řízení rovněž Mgr. Václav Voříšek). Předseda soudu na žádost reagoval přípisem ze dne 23. 7. 2019, č. j. S 120/2019-12 (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 9. 2019, č. j. 7 As 161/2019-28).

V. Závěr a náklady řízení

[30] S ohledem na shora předeslané Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[31] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel (žalobce) nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. května 2020

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu